

A 3

12. ...

Iets van beteekenis kan een kleine groep als de onze, waarvan verschillenden nog werkloos zijn, niet doen. Er kan alleen pas wat gedaan worden wanneer er een grootere beweging van revolutionaire kernen in de bedrijven is, die het contact met de zelfstandige comitees tot stand brengt, van die comitees steunlijsten betreft, en, waar mogelijk, solidariteitsacties ontke- tent. Naar zo'n beweging moet het op de duur heen. Als we al onze krachten inzetten omdat te propageeren doen we het beste wat we dan kunnen.

AAN DEN LEZER.

Het artikel: TEGEN HET TROTSKISME, dat op blz. 6 afgebroken is, wordt in het volgende nummer, te beginnen met: Het Duitse fa- sciisme en het Italiaansche schisma, voortgezet.

... (faded text) ...

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE: H. CANNE MEIJER TRANSVAALSTRAAT 125 (D) 'S-DAM, GEM. GIRO C 2888

Dit persmateriaal wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crises, welke in steeds groter mate de arbeiders tot een revolutionaire beweging voorbereiden. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in deze strijd van het kapitalisme te helpen. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in deze strijd van het kapitalisme te helpen. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in deze strijd van het kapitalisme te helpen.

De toenemende verarming en de steeds groeiende misere van het proletariaat dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productie te beginnen. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in deze strijd van het kapitalisme te helpen. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in deze strijd van het kapitalisme te helpen.

De groepen van Internationale Communisten zien den werksamen vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan der arbeiders. Daarom moeten ze zich inspannen de eenheidslijn van de proletarische partijen en van de veldweeg te stellen de werksamen vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan der arbeiders. Daarom moeten ze zich inspannen de eenheidslijn van de proletarische partijen en van de veldweeg te stellen de werksamen vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan der arbeiders.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIE'S! Juli 1932

Inhoud: Tegen het Trotskisme.

TEGEN HET TROTSKISME.

Dit artikel is overgenomen uit het persmateriaal van de Duitse Rote Kämpfer Gruppe. De Rote Kämpfer Gruppe staat op het Raden-standpunt; in verschillende andere opzichten dekken hun opvattingen zich niet met de onze, wat o.a. al daaruit blijkt, dat ze meenen het best te kunnen werken binnen andere organisaties, zooals S.P.D. en S.A.P. Ook in dit artikel komen in verschillende details opvattingen naar voren, die van de onze afwijken. Wij publiceren dit artikel, omdat we de hoofdstrekking ervan, de manier waarop hier het Trotskisme onder het mes genomen wordt, voor onze lezers van belang achten; overigens laten we de inhoud geheel voor rekening van de Rote Kämpfer Gruppe. De paar eerste bladzijden hebben we al in het vorige nummer afgedrukt, om het heele artikel volledig bij elkaar te hebben herha- len en die nog maar eens.

Leo Trotski geniet bij veel revolutionairen een hooge mate van verachting. Zijn nieuw geschrift "Wat nu?" (Berlijn 1931), zal, evenals de kleinere brochures die voortvloeien, veel gelezen worden. Maar het bevat, evenals de zijn voorgangers van onnigte grondige vergissingen. Het is daarom noodig dit geschrift te bespreken, onbeïnvloed door het geschreeuw der Stalin-gespan- tanteerde K.P.D.'ers, die Trotski als een lakel van de bourgeoisie als verdacht maken; onbeïnvloed ook door de socialdemocratische pogingen, hem als bondgenoot van het reformistisch hartrot te reclameren; onbeïnvloed ten slotte door de insinuaties, die Trotski zelf aan de dag legt. Trotski verdedigt in dit nieuwe geschrift zijn reeds vroeger naar voren gebrachte strategische lijn, en bouwt die verder uit. Het fascisme moet verlagen worden

voordat het tot macht komt. Dat kan hij slechts daardoor, door de K.P.D. een "juiste" eenheidsfront taktiek te laten voeren, die de meerderheid der arbeidersklasse tot actie brengt. De eerste schrede in deze strijd is daarom de hervorming van de K.P.D. Op welke grondslag bouwt hij deze politieke perspectieven op?

DE PERSPECTIEVEN.

Trotsky was altijd sterk in schitterende, maar verkeerde formuleringen, vooral als het op voorspellingen aankwam, het schatten van het tijdsverloop van een politieke ontwikkeling. Toen in de zomer van 1921 in Moskou het Derde Congres van de Komintern bijeen was, verklaarde Trotsky dat men met wiskundige zekerheid een Engelsch-Amerikaansch conflict met oorlogsgevolgen binnen drie jaar vooruit kon zien. Niet drie, maar elf jaar zijn er ondertusschen verlopen, en niets van dien aard heeft plaats gevonden en niets wijst er op, dat de imperialistische tegenstellingen in de maatschappij juist tusschen Engeland en Amerika tot een openlijk conflict zullen voeren. Zulke dingen moet men zich herinneren als men bij Trotsky bijvoorbeeld het volgende over het kabinet Brüning leest: "De eigenlijke strijd is nog niet begonnen. Hij staat nog te wachten. De rust tot aan de strijd, tot aan de openlijke krachtmeting, wordt opgevuld door de dictatuur van de bureaucratische onmacht" (blz. 22). "De tegenstrijdigheden van het Duitsche kapitalisme zijn tegenwoordig tot zulk een spanning gekomen, dat een uitbarsting onvermijdelijk moet volgen. Het aanpassingsvermogen van de sociaaldemocratie heeft de grens bereikt, waar de zelfvernietiging begint. De fouten van de Stalinistische bureaucratie zijn aan een punt gekomen, waar de ineen storting op moet volgen. Deze drie vormen de eene formule, die Duitschlands toestand karakteriseert. Alles staat op het eoherp van het ras." (blz. 2).

Verdeeg de revolutie, of morgen het fascisme: "de groote slag moet worden geleverd" voor de bureaucratische dictatuur van Brüning voor het fascistisch bewind plaats maakt... (blz. 22). Deze formulering geeft Trotsky het de S.A.P. en de K.P.D. Ze komt voort uit de waarneeming van het fascisme als een zelfstandige kracht, die de bourgeoisie, die "steunt" er op, neemt er haar aanspraak op, want ze moet zich ten volle van de draagdar arbeidersorganisaties ontdoen, ze uit de weg ruimen, verbrijzelen, versplinteren.

Hier vraagt de historische functie van het fascisme in veralgemeening. Het brengt die klassen op de been, die zich onmiddellijk boven het proletariaat verheffen en verheven in zijn rijen gaat stort te worden, organiseert en militariseert ze met de middelen van het financieel kapitaal, onder de oekmantel van de officieels

staat en richt ze op de verbrijzeling van de arbeidersorganisaties vanaf de revolutionaire tot de gematigde... Het fascisme is een bijzonder staatsysteem, gegrond op de uitroeiing van alle elementen der proletarische democratie in de burgerlijke maatschappij. Het wil zeggen dat het alle zelfstandige en vrijwillige organisaties zal verbrijzelen, alle steunpunten van het proletariaat zal vernietigen en de resultaten van drie kwart eeuw arbeid der sociaal-democratie en der vakbeweging zal uitroeien. Het maakt verschil, of zoo'n beoordeeling wordt uitgesproken door een verdrukte uitgebuite en door de bourgeoisie kunstmatig in onwetendheid gehouden jonge Duitsche proletariër of door een man als Trotsky. Zijn aanmatiging over de zoogenaamde "onwetendheid" van anderen staat een man slecht die ook in zijn Turksche verbanning gelegenheid heeft Duitsche kranten van alle richtingen te lezen, van deze mogelijkheid echter helaas zoo weinig gebruikt maakt dat zich in zijn ontleding der Duitsche toestand fouten bij hoopen voordoen.

Wel is waar behoort dit tot het schuldkonto der bolsjewiki in het algemeen van die van gisteren en van die van heden. Hierin verschilt Trotsky van Stalin minder dan hij zich blijkbaar zelf kan voorstellen. Zij allen, Lenin niet uitgezonderd, hebben zich nooit tot een nauwkeurig, geduldig, zorgvuldig onderzoek der voorwaarden der revolutie in de hoogontwikkelde Europeesche landen verheven, hebben steeds hun op zich zelf reeds primitieve oordeel over deze verhoudingen nog grover gemaakt, door hun slecht gefundeerde aanvalsmethoden; vanaf Trotsky's intellectuele aanmatigingen tot tot Stalin's bedorvenheid en kadavergehoorzaamheid der K.P.D.

Daar echter Trotsky niet bereid is zich op de hoogte te stellen en van zijn kant te leeren ziet hij in Duitschland slechts het "nationaal socialisme"; en begrijpt het alleen aan de hand van "het Italiaansche voorbeeld". Alles in volle overeenstemming met de S.P.D., zij het dan met andere gevolgtrekkingen. Het kabinet Brüning is voor hem slechts "een overgangsregime van korte duur, dat aan de ramp vooraf gaat". Tusschen het Brüning-regime en de fascistische diktatuur staat volgens Tr. de nationaal-socialistische Putsch die de overdracht der heerschappijtaak der bourgeoisie op de kleinburgerlijke dictator brengt. Welke redenen echter zouden de Duitsche bourgeoisie dwingen of drijven haar macht die ze vast in handen heeft aan een Hitler toe te vertrouwen?

HET DUTSCHE FASCISME EN HET ITALIAANSCH SCHEMA.

Wij willen het geduld hebben dat Tr. niet heeft en nog eens het geweldige verschil uiteenzetten tusschen de Duitsche en de Italiaansche ontwikkeling: In Italië triumfeerde het fascisme in de voorbijgaan

de verheffing der middenstandsdiktatuur, omdat de aanzienlijk zwakkere middenstandsbourgeoisie door de stuipen der naoorlogse crisis uitgeput en willoos was, terwijl het proletariaat in verloren opstanden was verbloed. Het weer op kracht komen van de bourgeoisie veranderde de kleinburgerlijke diktatuur in de diktatuur van het groot-kapitaal. Maar in Duitschland is de bourgeoisie niettegenstaande alle schokken door de wereldcrisis veel sterker en in al haar posities steviger. Zij zet zich aan het instellen van haar diktatuur z o n d e r de macht uit handen te geven. Zeker het kabinet Brüning is niet het laatste woord. De tijd komt stellig, dat de bourgeoisie het dulden van de S.P.D. niet meer dult. Maar Tr. moet eens bij de Duitse proletariërs informeren of die de hongerzweep en de politieknuppel van hun tegenwoordige regering als een diktatuur van burgerlijke onmacht ondervinden. Deze regering bouwt doelbawust en vooruitziend stelling na stelling; en dat met de vaste wil het niet een oogenblik uit handen te geven. Een van Tr.'s hoofdouten is dat hij de Duitse bourgeoisie vereenzelvigtmak met de Italiaansche en Russische, choon tusschen de over 't geheel genomen zwakke, economisch achterlijke bourgeoisie van het oorlogs-Rusland en het na-oorlogs-Italië en die van het ontwikkelde Duitse monopolie-kapitalisme hetzelfde onderscheid bestaat als tusschen een kapitalistisch bedrijf alleen en een omvangrijke trust. Tr. ziet alleen het "financie-kapitaal" dat Hitler ondersteunt en beschouwt de veranderingen in staat en maatschappij die als fascistiseering worden aangeduid als veranderingen van "tweede-rangs karakter" (S. 17).

Het verbond der bourgeoisie met het Kleinburgerdom houdt Tr. voor hoofdzaak, de nieuwe economisch-politieke groepeerings van de bourgeoisie vindt hij een "tweede-rangs" feit. In werkelijkheid is het "financie-kapitaal" waarover hij alleen maar spreekt n.l. het bankkapitaal dat de industrie beheerscht, een overwonnen trap van ontwikkeling van het Duitse kapitalisme. In Duitschland heerscht het monopolie-kapitaal m.a.w. het trust-kapitaal, dat de doorslaggevende takken van het krediet- en bankwezen evenals van het handels-kapitaal opslokt. In het monopolie-kapitaal zijn de verschillende, vroeger zelfstandige takken van kapitaal met elkaar versmolten. Hiermee zijn ook de verschillende politieke groepeerings van de bourgeoisie praktisch op gegeven. Haar toonaangevende deel vormt heden alleen de ééne fractie van het monopolie-kapitaal, die de staat voor haar directe economische program annexiert. Wat zich op economisch gebied vertoont als het ontstaan van de vormen van het staatskapitalisme, vertoont zich op politiek terrein in de vorming van een monopolistische staat, orgaan van het trustkapitaal, waarin het de functies van zijn

politieke macht en van zijn economische politiek concentreert. Natuurlijk is dit proces der fascistisering van het monopolie-kapitaal nog niet afgelopen, maar het zet zich in steeds sneller tempo door. Voor deze bourgeoisie van het monopolie-kapitalisme bestaat niet meer de noodzakelijkheid het parlementarisme als heerschappij-vorm in stand te houden, en ze gaat nu ter politieke dekking van haar economische aanval op de arbeidersklasse tot de directe diktatuur over. Het uiterlijk in stand houden van de stemrecht-democratie gebeurt alleen om te verschuilen het de regering zich naar het fascisme toe ontwikkeld. Terloops merken we op dat de door Tr. ondersteunde parlementaire taktiek van de K.P.D. het de Duitse bourgeoisie mogelijk maakt deze fictie nog voor breede lagen van revolutie-naar voelende arbeiders in stand te houden.

De toestand van een vol ontwikkelde fascistische diktatuur van het monopolie-kapitaal is nog niet bereikt. Maar de politiek van Brüning-Groener en de toonaangevende mannen die achter hen staan is de onophoudelijke, doelbewuste voorbereiding van de laatste schreden van deze het fascisme ontwikkelende politiek. Het zal niet de nationaal-socialistische Putsch komen, maar het wettelijke in de regering betrekken van Hitler. De Duitse bourgeoisie zal Hitler de beslissende voorwaarden dikteeren, en niet omgekeerd. De rijks-presidents-verkiezing heeft dit met alle duidelijkheid laten zien. Hitler in de regering: dat betekent nog sneller opvolgende keergang door de staat voorgeschreven loonsverlagingen, nog brutelere roof op de ondersteuning, nog onverbiddelijker inkrimping van alle politieke rechten van de arbeidersklasse, nog onbeschaamder terrein van de nazies-banden; in 't geheel wil het zeggen een voortzetting van Brüning's werk in versneld tempo, maar loch wettelijk. Het fascisme overwint niet gescheiden van de bourgeoisie, maar in voortzetting en voltooiing van een politiek-economisch proces van omvorming van het monopolie-kapitaal. Het nationaal-socialisme is slechts massabasis van deze groot-kapitalistische diktatuur en een voortdurende terreurbedreiging tegen de arbeidersklasse.

De niet-politieke oorzaak voor het volgen van deze koers van wettelijke fascistiseering (overgaan in het fascisme langs wettelijke weg) ziet Tr. blijkbaar heelemaal niet, n.l. de afhankelijkheid van het monopolie-kapitaal Duitse monopolie-kapitaal van Frankrijk-Amerika, dat het financie-kapitaal het kapitaal voor de industrie moet leveren. De uitslag van de strijd over de regeling der herstellkwestie en om nieuwe kredieten is afhankelijk van het bewijzen van Duitschlands kredietwaardigheid, van het bewijzen voor alles van de "veiligheid" van kapitaalballeggingen.

Deze analyse van de economische en politieke situatie in Duitschland is niet alleen van belang voor de Duitse arbeidersklasse, maar ook voor de arbeidersklasse in andere landen. Het is duidelijk dat de bourgeoisie in Duitschland niet alleen de economische, maar ook de politieke leiding heeft. De arbeidersklasse moet zich bewust zijn van deze situatie en de noodzaak van een revolutionaire strategie. Het is niet voldoende om alleen maar te strijden tegen de fascistische regering, maar ook tegen de economische basis van het monopolie-kapitaal. De arbeidersklasse moet een eenheidsfront vormen met de kleinburgerlijke partijen, die ook onder de invloed van de bourgeoisie staan. Alleen door de vernietiging van het monopolie-kapitaal kan de werkelijke democratie en de economische vrijheid worden bereikt.

van het reformisme, dat de vertwijfeldste strijd voor zijn bestaan voert, onder de leuzen "staatskontrolle van de economische huishouding", "socialisatie der banken", "behoud van de kollektieve kontrakten", "werkverschaffing", "medezeggenschap der arbeiders in het economisch beheer met volle zeilen in het ramp der fascistische diktatuur van het monopolie-kapitaal overloopt.

Het Duitse fascisme heeft daarom zodra weinige redenen de tot economische strijd onmachtige vakverenigingen te vernietigen, omdat ze als voornaamste steun van de sociaal-democratische verdraagzaamheidspolitiek met alle middelen van haar apparaat-regie, van haar massa bedrog de arbeiders op sleeptouw van het monopolie-kapitaal tracht te houden (Ijzere front!) Wat de dogmatische Italië staat gestichte vakverenigingen van ambtswegen doen, dat doet het reformisme door de krachten van de hoog-kapitalistische ontwikkeling vrijwillig.

EENHEIDFRONT. MAAR MET WIE?

De taak van dit reformisme bestaat volgens Tr. hierin, "de burgerlijke maatschappij tegen de prijs van het afstand doen van hervormingen te redden" en "de Duitse arbeiders terug te brengen op het levenspeil van hun vaders, grootvaders en overgrootvaders." (S.4) Verder spreekt Tr. van de "absolute onverzoonelijkheid van het fascisme en die arbeidersorganisaties waardoor de sociaal-democratie zich staande houdt." (S.6) Deze absolute onverzoonelijkheid bestaat echter niet tusschen het fascistische monopolie-kapitalisme en het reformisme maar tusschen het reformisme en de revolutie. Juist omdat het reformisme weet dat de revolutie zijn materiele vernietiging beteekent, klemt het klemt het zich aan het kapitalistisch regime vast en komt in net de tegenovergestelde positie. Het zal geen "gemeenschappelijke acties" met het revolutionaire deel der arbeidersbeweging beginnen, omdat dit het begin van zijn eind zou zijn. Het reformisme zal, zolang deze situatie aanhoudt, noch in het parlement tegen Brüning stemmen, en hiermee "de krachtverhoudingen verschuiven", noch zal het "gezamenlijk met de communisten" aan de machtsovererving beginnen.

Het komt er niet op aan, wat het reformisme zou kunnen doen, maar wat het doet. En het doet alles om niet alleen, in het belang van de fascistische bourgeoisie, het werkelijke eenheidsfront van de klasse te saboteeren, maar ook om de "eenheidsfront-politiek" van links geen aangrijpingspunt te geven.

Maar ook de K.P.D. leiding van haar kant denkt er niet aan de trozkistische taktiek te volgen. En dat niet alleen daarom, omdat ze geen manoeuvres samen met de S.P.D. wil doen, maar omdat ze iedere werkelijke éénwording van de arbeidersklasse beslist tegenwerkt. Ze zal dit zolang blijven doen, zolang ze in wezen

HET FASCISME EN DE VAKVEREENIGING

Tr. behandeling van het vraagstuk van het fascisme en de vakvereniging toont een zuiver dogmatische opvatting en totaal verkeerde beoordeeling van het vakverenigingsvraagstuk. Volgens Tr. is het "voornaamste eigenlijk enige doel van het fascisme tot in de grond alle instellingen van proletarische democratie (d.w.z. kortweg alle arbeidersorganisaties) te vernietigen. A l l e arbeidersorganisaties! Maar waarom dan toch? Is het zoo moeilijk te begrijpen dat de politiek van het monopolie-kapitaal juist hierop uitdraait, naast de vernietiging van alle werkelijk revolutionaire arbeidersbewegingen de inlijving van het reformisme in zijn systeem van diktatuur te verwezenlijken? Zelfs het Italiaansche voorbeeld spreekt slechts dan voor Tr. wanneer men het schematisch beschouwt. Wel is waar heeft de Italiaansche diktatuur alle, ook de reformistische organisaties kapot gemaakt. Maar zij zelf schiep van staatswege nieuwe arbeidersorganisaties, omdat ze de onvermijdelijke bestaansstrijd der arbeiders in het gareel van georganiseerde controle leiden wilde en moest. Het fascisme kon wel de vakverenigingen opheffen, maar niet de industriële organisatie van de arbeiders door de bedrijven terzijde stellen. De stakingsmogelijkheid kan niet uitgeroeid worden, en stakingen kunnen onder bepaalde omstandigheden in revolutionaire strijd omslaan. Ze zijn voor het diktatuur-regime gevaarlijker dan door de staat geknevelde vakverenigingen. Het fascisme ontkomt niet aan het vraagstuk der regeling van loon- en arbeidsvoorwaarden. Zijn dwangvakverenigingen dienen ertoe, het gehele proletariaat in de klem der arbeidswettelijke voorschriften te vatten en door een dwangloonregeling alle spontane opwallingen der loonstrijd zoo niet te verstikken, dan toch buitengewoon veel moeilijker te maken. De fascistische vakverenigingen zijn een middel voor fascistische massa-beheersching.

Het Italiaansche fascisme heeft een omweg gemaakt over de vernietiging der oude en de opbouw van nieuwe, eigen vakverenigingen; het maakte deze omweg, omdat de krachtverhoudingen tusschen revolutionaire en reformistische krachten in de vakbeweging zelf en ook de krachtverhouding tusschen ondernemers en vakverenigingen het noodig schenen te maken. Is de Duitse bourgeoisie ook gedwongen deze omweg te maken? Wij meenen van niet, en zij zelf ziet blijkbaar een anderen, beter bij haar economische positie passende weg. En ze zal zich waarschijnlijk ook in dit vraagstuk als meester der situatie tegenover het nationaal-socialisme toonen; ze legt het er van haar kant op toe de vakverenigingen in dienst van haar loon- en arbeidspolitiek te stellen, d.w.z. ze als werktuig ter onderwerping van het proletariaat aan haar economisch-politieke diktatuur te gebruiken, ~~aan~~ om spontane uitbarstingen op te vangen, ja te voorkomen. Er valt verder heelemaal niet meer aan te twifelen, dat het apparaat

niets anders is dan een niet-politiek in het pakje van eenke revolutionaire partij gestoken agentschap van de Stalinistische bureaucratie, die met zijn koers naar het "socialisme in één land" het opgeven van een revolutionaire politiek op internationale schaal heeft uitgesproken.

Alle feiten zijn tegen Tr.'s redaneering. Het enige wat er van over blijft is de gedachtegang: De K.P.D. leiding moet van onder op gedwongen worden een eenheidsfront taktiek met de S.P.D. voeren, zoodat de S.P.D. gedwongen kan worden de "springplank" voor de verovering der arbeidersklasse door de K.P.D. af te staan en zoc haar eigen vernietiging in te leiden. De korte termijn die Tr. zelf stelt, toont al het illusionaire karakter van deze intellectuele leiderspolitiek.

Tr.'s propaganda voor zoon taktiek: verovering der K.P.D. met het doel der verovering der S.P.D. moet in de bestaande situatie dubbel valsche verwachtingen wekkend werken. Ten eerste versterkt ze de door niets meer te bewijzen meening, dat de K.P.D. een revolutionaire partij is. Ten tweede verklaart ze de sociaal-democratie en de vakverenigings-burecratie geschikt voor bondgenootschap met de revolutionaire klassekrachten; verhindert dus in de praktijk hun ontmaskering als contra-revolutionaire factoren. Praktisch moet Tr.'s houding tot steun voor het reformisme, voor zij plaats in de massa leiden. De S.P.D. heeft dit zoo goed begrepen, dat ze een levendige propaganda voor Tr.'s brochure heeft ontvouwen. In Dresden bijv. werd de brochure: "Zal het fascisme werkelijk zeegevieren?" aan alle S.P.D. functionarissen keteloois door hetz apparaat geleverd. Zou het dit gedaan hebben, als het niet steun voor zijn positie ervan verwacht?

TROTZKISME: DE PARTIJ BOVEN DE KLASSE.

De ééne wortel van de foute politieke gevolgtrekkingen van Tr. is de ontkenning van de zelfstandige bepalende rol van het fascistische monopolie-kapitaal; de andere zijn waardeering van de K.P.D. Bij deze partij en alleen bij haar, ligt zoogenaamd "de sleutel tot de positie". Er is echter een kink in de kabel en dat is dat de Stalinistische bureaucratie probeert met deze sleutel "de deur in de poort naar de revolutionaire daad" af te sluiten. (S. 23) De K.P.D. is voor Tr. vroeger zoo wel als nu een "proletarische, anti-burgerlijke partij, hoewel verkeerd geleid." (S. 14) De verkeerde leiding moet opzij gezet worden, de partij moet hervormd worden. Daarvan hangt in het algemeen de revolutie af. "Als dit niet gelukt, zal het onder de gegeven historische omstandigheden wel haast onvermijdelijk de overwinning van het fascisme beteekenen." (S. 68), d.w.z. dat dit volgens Tr. de nederlaag van het proletariaat misschien voor tientallen van jaren meebrengt! Daarom moet de K.P.D. beseft en onmiddellijk in de lijn van de "juiste" bolsjewistische

taktiek gebracht worden. Dez verkeerde resultaten tot nu toe van de K.P.D. ook op het gebied van de eenheidsfront taktiek, liggen niet aan die politiek, maar aan de politiekers. (S. 42) Men moet slechts de leiding veranderen, om de massa's voor de revolutie voor de overwinning over het fascisme te kunnen mobiliseeren. Deze opvatting openbaart Tr.'s bolsjewistische leidersstandpunt, dat past bij de onontwikkelde situatie van de vooroorlogstijd in Rusland. De arbeidersklasse "op zich zelf genomen is slechts uitbuitingsmateriaal". Alleen door de partij kan ze tot klassebewustzijn komen. De partij is het historische orgaan door middel waarvan de klasse tot zelfbewustzijn komt. De ontwikkeling van de klasse tot dat zelfbewustzijn, dat is het ontstaan uit de massa van een revolutionaire partij, die het proletariaat "a c h t e r z i c h z e l f v o e r t." (S. 24) De arbeidersklasse is dus "op zich zelf" niet tot zelfstandig klasse handelen in staat. De communistische partij valt de absolute leidersrol ten deel. Deze partij is dus niet een eenvoudig aan een zeker tijdperk gebonden en door doe tijd bepaald middel en werktuig, niet de aansluiting der meest klassebewuste communistische elementen van het proletariaat, die de gehele klasse helpen tot inzicht in de klasse verhoudingen en tot eigen revolutionair klasse handelen te komen, maar ze staat boven de klasse. Zoc is het ook te begrijpen, dat de Trotskisten in een "open brief" (Permanente Revolution, Jrg. 1932 Nr. 6) als bijzondere voorwaarden voor de overwinning van het proletariaat eischen: "Het terugroepen van P.G. Tr. Rakowski en alle Octoberstrijders in de leiding der communistische wereldpartij". Nog duidelijker spreekt Tr. zijn opvatting bij de behandeling van het radenvraagstuk uit. Volgens onze marxistisch-communistische opvattingen zijn de raden de organen, waarin zich het proletariaat tot revolutionaire strijd vereenigt en door middel waarvan het zijn eigen klasse leiding - over fouten en vergissingen - van onder op ontwikkelt. Een partij komt alleen in die mate tot leiding in de revolutie, als ze door haar in de massa werkende leden het vertrouwen der meerderheid van het proletariaat verwerft. De raden worden in het verloop der revolutie van organen waarin zich het proletariaat vereenigt tot organen der proletarische opstand en tenslotte tot organen der proletarische diktatuur. Een politieke groepeerling zal zich in hen slechts kunnen handhaven, wanneer ze zich dagelijks opnieuw het vertrouwen der arbeiders aan wier voortdurende kritiek ze onderworpen is, verwerft. In het verloop der ontwikkeling, d.w.z. in het bijzonder na de verovering der macht, na het omvormen en tot in onderdeelen organiseren van de werkelijke proletarische diktatuur, zal de rol der partij maar en meer beginnen ineen te schrompelen, terwijl zich de raden tot de organisatie lichamen der klassenloze maatschappij verder ontwikkelen. Maar Tr. ziet in de raden slechts de hoogste vorm van het eenheidsfront onder de omstandigheden waaronder het proletariaat het tijdperk der machtsrijdbinnengaat. (S. 54) Ze dienen uitsluitend voor het tot stand-

brennen van de leidersrol der partij: "Als het de communistische partij zou gelukken alle overige partijen uit de rijen der arbeiders te verdringen, de overweldigende meerderheid der arbeiders onder haar vanden politiek en economisch te vereenigen, dan zou er totaal geen behoefte aan sovjets zijn." (S. 54) Heeft de partij in een historisch moment de meerderheid der klasse achter zich, dan bestaat er "geen behoefte" aan raden meer. Dan kunnen ze net als in Rusland, door de partij opgeheven worden.

Indien ooit, dan wordt hier duidelijk hoe Tr. met al zijn intellect en misschien juist daardoor blijft steken in een aan de Russische toestand beantwoordende individualistische opvatting. Hij heeft geen inzicht in de klasse-ontwikkeling binnen een maatschappij waarin het proletariaat op weg is naar een diktatuur die de diktatuur der meerderheid over de minderheid is. Zoolals alle bolsjewiken ziet Tr. de "massa's" min of meer als massa's die de historische ontwikkeling lijdelijk ondergaan en niet als massa's die zelfhandelend die ontwikkeling mee bepalen. Voor dit soort bolsjewisme is organisatie in de zin der raden slechts een middel, iets uiterlijks dat men naar omstandigheden aan kan doen aan kan afleggen (als een kleedingstuk), dus alleen een middel voor partijpolitiek. Door deze opvatting verradt Tr. nog eens duidelijk hoe zeer hij ook in het vraagstuk der raden aan zijn vijand Stalin nauw verwant is.

De algemeene gespletenheid, de onvermijdelijke tweeslachtigheid van de bolsjewistische politiek wat betreft het vraagstuk der raden weerspiegelt zich ook in zijn laatste brochure, zijn positie als opposant die door het partij-regime in een hoek gedrukt is, dwingt hem namelijk de eisch van de sovjet-democratie zelf te ontwikkelen, d.w.z. de eisch van de controle van de partij door de arbeidersklasse te stellen. De sovjet-democratie is voor alles levensbehoefte voor de maatschappij zelf. (S. 79) Als wij deze zin geschreven hadden, zou Tr. niet aarzelen ons "radermystiek" (absoluut ongegrond geloof in de raden) te verwijten. Weer moeten wij hier opmerken dat Tr. een moment vertoont dat aan alle kapitalistische individualistische politiek eigen is, n.l.: demagogie.

DE LIQUIDATIE VAN HET STALINISME.

Het Stalinisme d.w.z. de diktatuur van het hoofdsecretariaat van de K.P.R. over de Russische boeren en over het Russische proletariaat, en over de Komintern is het gevolg van de verder-ontwikkeling van de bolsjewistische praktijk onder de omstandigheden van de economische opbouw der staatshuishouding in een achterlijk agrarisch land. Tr. zegt van het Russische bewind: "Op de grondslag van de proletarische diktatuur in een achterlijk land - omgeven door de kapitalistische wereld, werd voor de eerste maal in de geschiedenis uit de boven-legen der werkenden een machtig apparaat geschapen, dat zich

boven de massa verheft, de massa kommandeert, geweldige voorrechten geniet, dat uit innig verbonden kringen bestaat, en dat zijn bepaalde eigen belangen, methoden, kringen in de politiek der arbeidersstaat invoert" (S. 73). Dat kan alleen een bolsjewiek schrijven, voor wie "burecratisch zelfbestuur" en proletarische diktatuur geen onverenigbare tegenstellingen zijn. Voor de communist die van het standpunt der arbeidersklasse uitgaat, worden de be- greppen "proletarische diktatuur" en "arbeidersstaat" tot in houdslooze formules, wanneer het proletariaat noch door de raden noch door andere organen de macht uitoefent. De almachtig en tot een zelfstandig lichaam geworden bureaucratie van Sovjet-Rusland heerscht over de massa's en houdt ze van de geringste controle, laat staan van eenige noemenswaardige invloed op de politieke en

de economische koers af. Een diktatuur die in handen is van een beter betaalde bureaucratie, is het tegenovergestelde van de proletarische diktatuur waarvan alleen de levende democratie der arbeidersraden de grondslag kan zijn. Een maatschappij waarvan de leiding in handen is van een bureaucratie, en die volgens de grondregels der kapitalistische berekening en het kapitalistische winstprincipe geleid wordt, waarin het kapitalistische loonprincipe en de kapitalistische opjaag-methoden een beslissende rol spelen, een maatschappij, die aan de bedrijfsleiding ontperkte macht tot bevelen over de arbeiders geeft, zoo'n maatschappij is niet socialistisch. Ze is, voorzover ze bureaucratisch georganiseerd is, staatskapitalistisch. Deze volgens het idee van het algemeen katell van Hilferding, het tegendeel van een proletarisch economisch radensysteem, opgebouwd staatskapitalisme is het fundament van de diktatuur van Stalin; de hervorming van deze diktatuur maakt wel de indruk onmogelijk te zijn, omdat ze een machtige economische grondslag heeft.

Tr. hoopt op een spoedige "opheffing van het bureaucratie zelfbestuur" door het Russische proletariaat. Werkelijk zou deze liquidatie het eenig denkbare punt van aangrijpen zijn waarmee een koersverandering der komintern te verkrijgen was, die toch door dezelfde methoden van het "burecratisch centralisme" aan de sovjet-burecratie gebonden is. Maar deze opheffing van het Stalinisme als stevig in elkaar zittend systeem van bolsjewistische leidersdiktatuur zal slechts onder één voorwaarde mogelijk zijn: n.l. in geval van een hevige ontwrichting van het systeem door groote politieke gebeurtenissen die de gang van de heele wereld beïnvloeden. Pas de revolutionaire doorbraak van het rijk der Russische proletariaat zal ook de Russische arbeidersklasse kracht geven, het Stalinistische systeem af te danken en de raden-democratie door te voeren.

En daarom beweegt zich Tr.'s strategisch plan in een kringetje rond: Een tijdsige koersverandering van de Komintern is volgens hem de voorwaarde voor de revolutie in Europa. Maar deze

koersverandering zou alleen het gevolg kunnen zijn van de verandering van het sovjet regime van Stalin en de voorwaarde daarvoor blijkt juist de ontwrichting van West-Europa door revolutionaire bewegingen.

Tr's bolsjewistische opvatting dwingt tot de opvatting dat ook in het geval dat zijn politiek succes heeft, in Europa de voorwaarden voor de revolutionaire overwinning van het proletariaat niet gegeven zijn. Want deze kan met bolsjewistische methoden, de methoden der verheffing van de partij boven de klasse, niet bevochten worden in die landen, die een ontwikkeld proletariaat hebben dat de meerderheid der bevolking uitmaakt, en waar een klasse tegenstander is die tienmaal zoo gevaarlijk is als die in de Russische revolutie.

Het bolsjewisme, principe en taktiek van het communisme in een achterlijk land, dat door de revolutie pas uit de banden van het feodalisme bevrijd werd, kan niet de richting aangeven voor de revolutie in de ontwikkelde kapitalistische landen. De communistische beweging zal niet daardoor tot een consequente revolutionaire politiek komen, doordat Stalin vervangen wordt door Trotsky, maar alleen hierdoor, dat de revolutionaire arbeidersklasse van West-Europa eigen taktiek en strategie van de klassenstrijd tegen het monopolie-kapitaal ontwikkelt passende bij de West-Europese toestanden.

Zoolang het bolsjewistisch beginsel de Komintern beheerscht zal de sovjet-burecratie de leiding over de Komintern in handen houden. En zoolang zal er ook geen revolutionaire omvorming in de K.P.D. plaats hebben. Want deze burecratie zal liever, zoals ze dat historisch al vaak heeft laten zien, een partij te gronde laten gaan, dan dat ze aan de druk van de arbeiders van onder op toegeeft. De uitgangspunten van een nieuwe revolutionaire opleving van het Europeesche proletariaat zullen uit al deze gronden niet in de Komintern liggen, maar ook niet in de groepen, die zich de hervorming van de Komintern ten doel gesteld hebben. Ze kunnen alleen door het scheppen van nieuwe communistische "rachteentra's" gevormd worden.

KINDERZIEKTEN-TAKTIEK.

Dit wordt nog des te duidelijker, daar ook de verdere lijn van Tr. niet aan de eischen die een revolutionaire politiek van het Duitsche proletariaat stelt, beantwoordt. Lees de kinderziekten van het radicalisme, dat is het boek voor deze tijd. (S. 23) Inderdaad is Tr.'s opvatting dat de eenheidsfront-politiek het draaipunt van alle communistische taktiek is, daar zich de niet-communistische massa's op geen andere manier in de strijd laten betrekken. (S. 30) een vrucht van de door Lenin in 1920 aanbevolen politiek. Dienovereenkomstig sluiten zich ook de

andere richtlijnen van zijn politieke opvatting aan deze taktiek aan: Verbinden van de strijd om de macht met de strijd voor hervormingen; volkomen zelfstandigheid van de partij met handhaving van de eenheid van de vakvereniging; strijd tegen het burgerlijk bewijs onder gebruikmaking van zijn instellingen; overzoenlijke kritiek op het parlementarisme; vanaf de parlements-tribune; onbarmhartige strijd tegen het reformisme onder praktische overeenkomsten met de reformisten in partielele strijd. (S. 30)

In al deze punten staat Tr. met anders door hem heftig besteden K.P.D. leden op één lijn. Net als zij vertegenwoordigt hij de opvatting dat het mogelijk is de vakverenigingen te veroveren en te "revolutioneeren" en dat in een tijd, waarin het reformistisch apparaat dat nog hecht en sterk is bezigt is zich tot een werktuig van het wettelijke fascisme van het monopolie-kapitaal om te vormen. Net als zij komt hij voor het revolutionaire parlements-tribune op en dat in een tijd, waarin de bourgeoisie zelf de parlements-tribune zoo goed als geheel opheft. Net als zij komt hij op voor een eenheidsfront met de reformisten die niet alleen elke klasse-basis maar ook de basis van hun eigen reformistische politiek verlaten hebben.

Wat is de kinderziekten taktiek van Lenin? Het is een taktiek die hij in tegenstelling tot zijn eigen revolutionaire werk in de periode tusschen Februari en October 1917 de Komintern partijen heeft opgedrongen en wel toen het de Russen duidelijk werd dat de wereldrevolutie te lang uitbleef. De erkenning dat ze met hun geweldige moeilijkheden zelf klaar moesten komen leidde hen tot de opvattingen van de "kinderziekten". Het was opportunisme, want ze vervingen de noodzakelijke revolutionaire consequenties door een taktiek van politieke zetten en van compromissen, van parlementaire en reformistische draaiertjes. Het moeilijke proces van bewust-making der arbeiders-massa's wilden ze verkorten door een taktiek van laveeren en dubbelzinnigheid, die onvermijdelijk de versterking van de reformistische illusies van de massa's met zich meebracht. De taktiek die Tr. de Duitsche arbeidersklasse aanprijst, is de taktiek van het bolsjewistische opportunisme.

WISSELWACHERS DER K.P.D. De "linkse oppositie" moet volgens Tr. als "wisselwachter" de trein van de Duitsche communistische partij en de nog zwaardere trein van het Duitsche proletariaat ertoe brengen in een andere richting verder te rijden. Een voorwaarde hiervan is echter, dat die trein van de K.P.D. werkelijk in voorwaartsche beweging is. Dat is echter niet het geval. En toch raadt Tr. alle revolutionaire krachten in Duitschland aan het baantje van wisselwachter van de K.P.D. te gaan uitoefenen. Hij stelt de "linkse elementen" van de S.A.P. voor op de grondslag van de 21 punten een "planmatig offensief"

14
tegen het centralisme in eigen rijen" te beginnen en "de zaak tot het bättere einde" te brengen, dat wil dus zeggen tot de K.P.D. over te gaan. Voorwaarts, met het gezicht naar de K.P.D. (S. 67) Dat de linksche elementen in de S.A.P.d.w.z. de Komintern vlechten deze weg zullen gaan, lijdt geen twijfel. Wij denken echter, dat niet zij de K.P.D. zullen hervormen, maar dat de K.P.D. hen opslokken zal.

Overigens krijgt de eenheidsfront politiek van de S.A.P. een speciaal pluimpje. Tr. haalt Bruchsal en Klingenthal aan, waar de communisten samen met de S.A.P. en de vakverenigingen een afweerorganisatie gesticht hebben. Probeer dit in Berlijn (!) en jullie hebben de Berlijnsche sovjet van arbeiders afgevaardigden. Een zonderlinge gedachte, dat uit een boven de partijen staande afweerorganisatie een sovjet kan ontstaan, een zonderlinge opvatting dat de raden door overeenkomsten van besturen van bepaalde organisaties ontstaan in plaats van door het initiatief van de arbeiders in de bedrijven en stempellokalen.

WIE IS DEFAITISTISCH?

Als de arbeidersklasse van Duitschland heden niet tot strijd in staat en bereid is dan is dit voor een groot deel te danken aan de K.P.D. politiek. Het reformisme heeft op zich zelf genomen consequent gehandeld. Maar dat de K.P.D. gekommandeerd door Rusland, onder de dekmantel van revolutionaire daden en ultra-revolutionaire daden een praktisch contra-revolutionaire politiek verborg, heeft de omstandigheden voor de Duitse arbeiders belangrijk slechter gemaakt. Als we dus zeggen dat het Duitse proletariaat in de eerstkomende tijd moeilijk tot strijd zal komen dan zeggen we dat ook hierom, omdat we o.g.a. zien dat de K.P.D. niet minder de ontwikkeling tegenhoudt dan de S.P.D.

Want dit is de bittere waarheid: de S.P.D. en de K.P.D., deze beide groote partijen staan het uitbreken van de werkelijke revolutionaire strijd in de weg. De Duitse arbeidersbeweging staat voor een proces van omvorming en nieuwvorming dat door geen hoe dan ook geaarde taktiek van deze of gene groep te vermijden is. Pas wanneer de Duitse arbeider meer dan tot nog toe inzien dat zij zelf de klassenstrijd moeten voeren zal van onder op het eenheidsfront gevormd worden, en de nieuwe leiding van de klasse ontstaan.

De ontwikkeling dringt naar deze doorbraak van de revolutionaire klassewil. De verhoudingen verscherpen zich. Maar het zou zelfbedrog zijn als men aan een beslissende wending in de komende weken, bijv. in samenhang met de verkiezingen zou willen gelooven. Tr. vergist zich omdat hij aan de Russische ontwikkeling denkt. De weg in Duitschland is anders en veel moeilijker, eischt een voortdurende strijd om de verheldering in de koppen der massa's.

Zij moeten de heele verschrikkelijke waarheid inzien, ze moeten leeren uit eigen kracht een nieuw beging te maken. En ze zullen dit slechts in het vuur van nieuwe zware ondervindingen. De voorhanden revolutionaire krachten moeten hen helpen. Ze moeten tot dit doel overal kaders vormen, die de arbeiders de heele waarheid zeggen. In geen geval mogen ze ook maar de schijn wekken dat met de reformistische organisaties ook maar een stap in de strijd gedaan kan worden, of dat de K.P.D. ook neg maar iets een beslissende factor voor de revolutionaire strijd zou zijn. (Vergelijk de brochures: "De strijd om de macht" - "Verkiezingsstrijd" - "Klassenstrijd")

Staat de kwestie zoals Tr. hem stelt: "Nu of nooit" dan zal het antwoord alleen nooit kunnen zijn. Is de sleutel tot de strijd alleen bij de K.P.D., dan zal het tot geen strijd komen. Defaitistisch is niet degen die de werkelijke krachten probeert te taxeren, maar hij die zoals Tr. aan de Duitse arbeiders vertelt: Als Hitler aan de macht komt, is alles uit.

Hitler komt niet aan de macht op de manier van Mussolini. Als hij in de regering gehaald wordt zal dit alleen een nog sneller koersen naar het volledige fascisme meebrengen, een systematisch steeds verder gaande toespitsing van de klassetegenstellingen brengen voor langere tijd, tot plaatselijke uitbarstingen leiden, en onder steeds toenemende dwang tot illegaal werken het revolutionaire kader dwingen met inspanning van alle energie de ontwikkeling van het zelfbewustzijn van de massa's te voeren tot het punt waarop ze tot openlijke strijd over gaan. Hoe lang dit zal duren hangt van een reeks van objectieve en subjectieve maatschappelijke krachten af, die doorlopend onderzocht moeten worden. Maar het zich laat aanzien zal het nog een lang proces zijn.

Begin December 1931 schreef Tr. dat de overwinning over het fascisme, onder de gegeven omstandigheden, "nu" "in de komende maanden, ja weken" mogelijk was. In hoeverre is in die tijd de revolutionaire ontwikkeling van het Duitse proletariaat voortuit gegaan? Deze maanden en weken hebben niet een snelle ontwikkeling van het revolutionaire willen gebracht, maar een nieuwe versteviging van het reformisme door de "ijzeren front" politiek en de parlementaire nederlaag der K.P.D. bij de presidentsverkiezingen. (De omvang van de verkoop van Tr.'s brochure is alleen nog geen maatstaf voor de revolutionering van het Duitse proletariaat) De toestand op het oogenblik laat voldoende zien, hoe moeilijk de weg is, welke hindernissen zich voordoen. Tr. moet zijn termijn weer verlengen.

Niet illusies en zelfbedrog zullen ons de weg wijzen naar een consequente revolutionaire taktiek, maar alleen het nuchtere proletarische denken, dat de klasse tegenstander ziet zoals hin is, en de krachten der klasse beoordeelt zoals ze werkelijk zijn.